

Sygn. akt V Ga 119/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie Wydział V Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Zofia Wolna**

Sędziowie: **SSO Halina Garus (spr.), SSR del. Paweł Ptak**

Protokolant: st.sekr.sądowy Edyta Kubicka

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2017 roku w Częstochowie na rozprawie

sprawy z powództwa N. L. i B. P.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej

w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powódek N. L. i B. P.

od wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie

z dnia 20 lutego 2017 roku

sygn. akt VIII GC 501/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że nadaje mu brzmienie:

w pkt. 1 zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódek solidarnie N. L. i B. P. kwotę 405,90 zł (czterysta pięć złotych, dziewięćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 8% w stosunku rocznym od dnia 9 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie w wysokości 7% w stosunku rocznym od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty; w pkt. 2 zasądza od pozwanego na rzecz powódek solidarnie kwotę 124,00 zł (sto dwadzieścia cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódek solidarnie kwotę 150,00 zł (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania za II instancję.

Sygn. akt VGa 119/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy w Częstochowie zasądził od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powódek B. P. i N. L. kwotę 330zł z odsetkami ustawowymi w wysokości 8 % w skali rocznej za okres od dnia 9 stycznia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty obliczonymi według zmiennej stopy procentowej stanowiącej sumę stopy referencyjnej Narodowego Banku Polski 5,5 punktów procentowych w stosunku rocznym, co na dzień wydania wyroku wynosi 7 %, zastrzegając zmianę wysokości stopy odsetek ustawowych za opóźnienie na wypadek zmiany wysokości stopy referencyjnej Narodowego

Banku Polskiego, w pozostałym zakresie powództwo oddalił oraz zasądził solidarnie od powódek na rzecz pozwanego kwotę 82,27 zł osiemdziesiąt tytułem zwrotu kosztów procesu.

Rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 17 listopada 2014r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd mechaniczny T. S.. Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. udzielał ochrony ubezpieczeniowej sprawcy zdarzenia i przyjął na siebie odpowiedzialność za powstałą szkodę. Poszkodowany w związku z potrzebą korzystania z pojazdu mechanicznego zawarł umowę jego najmu z powódkami B. P. i N. L., prowadzącymi działalność gospodarczą w postaci formie cywilnej pod firmą (...) Spółka Cywilna w K. na czas do chwili zakończenia naprawy pojazdu uszkodzonego w zdarzeniu, który ostatecznie wyniósł 11 dni (od 17 listopada 2014r. do 28 listopada 2014r.). Wierzytelność z tytułu odszkodowania w związku z kompensatą wynajmu pojazdu zastępczego została przez poszkodowanego przeniesiona na powódki w drodze umowy cesji z dnia 17 listopada 2014r. Po zwrocie pojazdu przez poszkodowanego powódki wystawił fakturę VAT za czynsz najmu na kwotę 1.758,90 zł brutto, w związku z tym, że czynsz najmu pojazdu za każdy dzień wynosił kwotę 130 zł netto, a zatem 159,90 zł brutto. Następnie powódki wezwały pozwanego do wypłaty odszkodowania. W odpowiedzi pozwany wypłacił kwotę 1.353,00 zł uznając, że uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego ograniczył się do 11 dni, zarazem należna stawka powinna wynieść 100 zł netto – tj. 123,00 zł brutto.

Sąd Rejonowy wskazał, że bezsporne w sprawie były okoliczności zaistnienia zdarzenia skutkującego szkodą poszkodowanego, przyjęcia przez pozwanego odpowiedzialności za skutki tego zdarzenia w związku z udzieleniem jego sprawcy ochrony ubezpieczeniowej w ramach umowy ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu oraz potrzeba wynajmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego, a także kompatybilność pojazdu wynajętego z pojazdem uszkodzonym.

Jak z ustaleń Sądu Rejonowego wynika zgłoszenie szkody oraz wstawienie pojazdu do warsztatu nastąpiło w dniu 15 listopada 2014r. (w sobotę). Warsztat, w którym była wykonywana naprawa jest agencją pozwanego. Prowadzący warsztat nie oferował poszkodowanemu wynajęcia pojazdu zastępczego przez (...), ale zaoferował możliwość najmu pojazdu przez powódki. Było to jednak możliwe dopiero w dniu 17 listopada 2014r. z uwagi na fakt, że poszkodowany zgłosił się do warsztatu w sobotę. Pozwany nie badał runku najmu pojazdów zastępczych pod kątem oferowanych cen, przystając na propozycję warsztatu, jako że nie miało się to łączyć dla niego z jakimikolwiek kosztami. W dniu 17 listopada 2014r. (poniedziałek) dokonane zostały oględziny pojazdu przez zakład ubezpieczeń. W dniu 18 listopada 2014r. został sporządzony kosztorys naprawy, który musiał zostać zaakceptowany przed przystąpieniem do naprawy. Po akceptacji kosztorysu w dniu 19 listopada 2014r. dokonano zamówienia części zamiennych, które zostały dostarczone w dniu 21 listopada 2014r. Pomimo to do naprawy przystąpiono już w dniu 20 listopada 2015r. (czwartek). Kosztorys opiewał on na łączną kwotę 4.781,97 zł. W dniu rozpoczęcia naprawy zgłoszono konieczność dodatkowych oględzin i ponownego kosztorysowania naprawy w związku z ujawnioną potrzebą zamówienia dodatkowych części zamiennych. Oględziny te odbyły się jeszcze dnia 20 listopada 2014r. Niemniej jednak nowy kosztorys został sporządzony w dniu 24 listopada 2014r. (w poniedziałek) i opiewał on na kwotę 5.099,06 zł. Dodatkowe części zostały zamówione w dniu 24, 25 i 27 listopada 2015r.

Jak ustalił Sąd Rejonowy bezspornym pozostawało, że technologiczny naprawy wynosił 4 dni, natomiast warsztat zakończył naprawę w dniu 28 listopada 2014r. i wtedy też poszkodowany odebrał swój samochód zwracając pojazd zastępczy.

Jak nadto wskazał Sąd I instancji wynajęty przez poszkodowanego pojazd marki M. (...) był pojazdem tej samej klasy co pojazd poszkodowanego, uszkodzony w wyniku zdarzenia wskazanego w pozwie. Przeciętny koszt najmu tego pojazdu w okresie od 17 do 28 listopada 2014r. kształtował się na poziomie około 130 zł brutto za dobę. Najmniejsze ceny brutto najmu tego pojazdu w podanym okresie wynosiły 86,10 zł i 99 zł. Najwyższe natomiast to 166,05 zł i 174,46 zł brutto.

Przechodząc do rozważań Sąd Rejonowy wskazał, iż zgodnie z art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., nr 124, poz. 1152 z póź. zm.) odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, jeżeli są oni

zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę. Wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC zakreślona jest więc granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu. Reguły z art. 361 § 1 i 2 k.c. nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Podstawową bowiem funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, przy czym nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Natomiast utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową, gdyż normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 §1 k.c. jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego w sytuacji jego uszkodzenia, czy też zniszczenia i to w oderwaniu od faktu, czy samochód ten wykorzystywany był do celów zarobkowych, czy też służył do zaspokajania normalnych i doniosłych społecznie funkcji życiowych, niezwiązanych z prowadzoną działalnością gospodarczą. Jeżeli poszkodowany poniósł z związku z tym koszty, które były konieczne na wynajem samochodu zastępczego to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu.

Sąd Rejonowy uznał, iż na wysokość koniecznego kosztu wynajmu samochodu zastępczego wpływają dwa zasadnicze czynniki – stawka dobowa wynajmu pojazdu oraz czas trwania najmu pojazdu zastępczego, wskazując jednocześnie, że spór stron dotyczył zasadności domagania się refundacji wydatku w kwocie określonej w fakturze VAT – tj. 159,90 zł brutto, pozwany uważał, iż zobowiązany był do wypłaty odszkodowania wedle średnich cen rynkowych w kwocie 123 zł brutto.

Sąd I instancji wskazał, iż praktyka weryfikacji faktur najmu samochodu zastępczego poprzez przyjęcie arytmetycznie wyliczonych średnich stawek dziennych czynszu najmu, które obowiązują na danym rynku lokalnym, jest powszechna, jednak niezasadna – w świetle obowiązującej na gruncie odpowiedzialności gwarancyjnej zasady pełnego odszkodowania. Sąd ten powołał się na wyrok z dnia 13 czerwca 2003 roku (sygn. akt III CZP 32/03), w którym Sąd Najwyższy wskazał, że za koszty „ekonomicznie uzasadnione” należy uznać koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu. Orzeczenie to można odnieść także do usługodawców innych usług, z jakich poszkodowany czynem niedozwolony zmuszony jest w następstwie szkody korzystać. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen średnich dla określonej kategorii usług na rynku. Przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującej poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczenia, która może być zróżnicowana, nie kompensowałby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte u danego przedsiębiorcy, którego przedmiotem działalności gospodarczej jest wynajem pojazdów mechanicznych, byłyby wyższe od przeciętnych. Sąd Rejonowy powołał się także na wyrok z dnia 25 kwietnia 2002 roku (sygn. akt I CKN 1466/99), w którym Sąd Najwyższy wypowiedział się w przedmiocie obowiązku poszkodowanego współdziałania z dłużnikiem przy wykonywaniu zobowiązania. Sąd ten stwierdził, iż nie ma on obowiązku poszukiwania sprzedawców oferujących swoje usługi najtaniej. Stan faktyczny powyższej sprawy wprawdzie dotyczył ubezpieczenia autocasco, jednak Sąd rozważył sytuację poszkodowanego na gruncie przepisów ogólnych - art. 354 k.c. - toteż argumentację tą można odnieść także do szkód likwidowanych z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. W uzasadnieniu wyroku Sąd Najwyższy stwierdził, iż tylko w przypadku wykazania przez zakład ubezpieczeń nielejalnego postępowania, naruszającego obowiązujące wierzyciela, na podstawie art. 354 k.c., wymogi współpracy z dłużnikiem przy wykonywaniu zobowiązania, można wierzycielowi postawić zarzut powiększenia rozmiarów szkody poprzez wybranie oferty wyższej niż średnia cenowo.

Art. 826 § 1 i 3 k.c. przewidującego min. obowiązek zmniejszenia szkody. Przepis ten stanowi, że w razie zajścia wypadku ubezpieczający obowiązany jest użyć dostępnych mu środków w celu ratowania przedmiotu ubezpieczenia oraz zapobieżenia szkodzie lub zmniejszenia jej rozmiarów. Jednocześnie jeżeli ubezpieczający umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa nie zastosował w/w środków, ubezpieczyciel jest wolny od odpowiedzialności za szkody powstałe z tego powodu. Przepis ten stanowi rozwinięcie obowiązku wierzyciela współdziałania z dłużnikiem, stanowiąc przepis szczególnie w stosunku do art. 354 § 2 k.c., nadto analogiczną normę zawiera art. 16 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003r.

o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Sąd Rejonowy wskazał, że współdziałanie konkretyzuje się przez obowiązek podjęcia środków „nietrudnych do zdobycia, osiągalnych w danej sytuacji”, ale nie działań nadzwyczajnych. Wspomniana praktyka zakładów ubezpieczeń weryfikacji przedstawionych faktur z najmu samochodu zastępczego poprzez przyjęcie średnich stawek dziennych czynszu najmu obowiązujących na danym rynku lokalnym – wyraża się właśnie w przeświadczeniu o istnieniu po stronie poszkodowanego obowiązku wyszukania takiej oferty, która nie wykracza ponad przeciętne wartości najmu. Zakłady ubezpieczeń – w tym również pozwany w tej sprawie – stają na stanowisku, że osiągalnym i dostępnym w stosownej sytuacji pozostaje zapoznanie się z ofertami na lokalnym rynku i na tej podstawie dokonanie wyboru oferty dogodnej, lecz jednocześnie nie prowadzącej do nadużycia obowiązku naprawienia szkody.

Poszukując rozstrzygnięcia stwierdzić należy, że bazując na prawie wyboru przez poszkodowanego usługodawcy – nie sposób narzucić mu obowiązku poszukiwania oferty najtańszej. Bacząc na obowiązek minimalizacji szkody należy jednak dążyć do tego, aby poszkodowany realnie badał ekonomiczną rentowność podejmowanych działań, przynajmniej w takim samym stopniu, w jakim postąpiłby gdyby wydatek nie znajdował refundacji w odszkodowaniu. Sąd Rejonowy uznał, że zasadnym było miarkowanie odszkodowania w granicach między średnią, a maksymalną ceną czynszu najmu pojazdu zastępczego, uznając, że zbyt daleko idącym byłoby bowiem żądanie poszukiwania przez poszkodowanego oferty minimalnej. Z drugiej jednak strony czynsz ten nie powinien przekroczyć ceny maksymalnej. W ocenie Sądu Rejonowego zasadną była cena wypadająca pośrodku między ceną średnią a maksymalną. Odwołując się do spostrzeżeń biegłego stwierdził, że średnia stawka brutto wynosiła 130 zł., maksymalna 174,46 zł., różnica między stawką średnią a najwyższą wynosiła ok 45 zł.

Ostatecznie Sąd ten przyjął, że cena nie jest rażąco wygórowana, jeżeli nie jest większa niż połowa różnicy między stawką średnią a maksymalną (23 zł). akceptując w niniejszej sprawie stawkę w kwocie 153 zł brutto. Konkludując Sąd Rejonowy stwierdził, że należne odszkodowanie winno wynieść 1.683,00 zł brutto (11 dni x 153 zł brutto). Pozwany dotychczas wypłacił 1.353,00 zł. Tym samym do wypłaty pozostało 330,00 zł.

Powyższy wyrok apelacją zaskarżyła strona powodowa, zarzucając:

- naruszenie przepisów postępowania, a to art. 233 § 1 k.c. poprzez dokonanie błędnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i w konsekwencji przyjęcie, iż poszkodowany wbrew obowiązkowi minimalizacji szkody nie dokonał badania cen rynkowych najmu pojazdu zastępczego, co skutkowało częściowym oddaleniem powództwa, podczas gdy, jak wynika z jednolitego orzecznictwa sądów powszechnych, poszkodowany nie ma obowiązku uzasadniania swojego wyboru w przedmiocie najmu pojazdu zastępczego. O ile tylko stawka najmu mieści się w granicach cen rynkowych;

- obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 826 § 1 k.c. poprzez błędną interpretację i w konsekwencji przyjęcie, iż poszkodowana w celu minimalizacji szkody miała obowiązek zapoznać się ofertą rynkową najmu pojazdów zastępczych i wybrać ofertę, która będzie posiadać najlepszy stosunek ceny do jakości, skutkujące oddaleniem powództwa w istotnej części, podczas gdy, jak wynika z jednolitego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego, najem pojazdu za stawki nieodbiegające od cen rynkowych jest uzasadniony, a koszt takiego wynajmu stanowi szkodę i winien być zrekompensowany przez ubezpieczyciela, poszkodowany natomiast nie jest obowiązany do badania ofert rynkowych celem minimalizacji szkody.

Wskazując na powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu, ewentualnie, w razie uznania, iż zachodzą przesłanki wskazane w art. 386 § 4 k.p.c. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania przed Sądem I i II instancji, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powoda na rzecz powoda zapłaty kosztów w postępowania odwoławczego według norm prawem przypisanych.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna, zaś skutkiem jej wniesienia musiała być zmiana zaskarżonego wyroku poprzez podwyższenie zasądzonej przez Sąd Rejonowy kwoty 330 zł. do kwoty 405,90 zł oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej kwoty 124 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i kwoty 150 zł tytułem kosztów postępowania za II instancję.

W uznaniu Sądu odwoławczego cedent był uprawniony do wynajęcia pojazdu do czasu wypłaty odszkodowania. Fakt uczestnictwa w kolizji nie może zmuszać poszkodowanego do zmiany planów życiowych, zobowiązań rodzinnych czy dezorganizować codziennego życia. Za normalne następstwo uszkodzenia pojazdu należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w celu zaspokajania potrzeb życiowych, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona. Postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek uszkodzenia za okres między dniem kolizji a dniem odbioru naprawionego pojazdu.

Sąd odwoławczy uznał, iż cedent jako poszkodowany mógł zdecydować się na najem pojazdu w jakiegokolwiek firmie świadczącej tego typu usługi, nie można zatem czynić im zarzutu np. że nie wynajął pojazdu w firmie oferującej tańsze usługi. Wybór w tym zakresie należy do poszkodowanego i jest wyrazem jego autonomicznej decyzji, której ubezpieczyciel nie może nakazać lub zakazać, ponieważ jego świadczenie ogranicza się do wypłacenia usprawiedliwionej kwoty (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r. w sprawie III CZP 68/01 - OSP 2002, nr 7-8, poz. 103).

Za trafny należało uznać zarzut, iż poszkodowany nie był obligowany do badania cen rynkowych najmu pojazdu zastępczego, celem wyłonienia najtańszej oferty, bowiem pomimo to, iż warsztat, w którym była wykonywana naprawa jest agencją pozwanego, to jednak prowadzący warsztat nie oferował poszkodowanemu wynajęcia pojazdu zastępczego przez (...). W związku z tym najem pojazdu za stawki nieodbiegające od cen rynkowych jest uzasadniony, a koszt takiego wynajmu stanowi szkodę i winien być zrekompensowany przez ubezpieczyciela. Natomiast badanie ofert rynkowych celem minimalizacji szkody generuje także czas, którego poszkodowany z uwagi na potrzebę natychmiastowego używania pojazdu, związaną z codziennym funkcjonowaniem, wbrew twierdzeniom pozwanego nie posiadał. Poszkodowany otrzymał ofertę w agencji pozwanego i na tę ofertę przystał.

Zauważyć należy, że poszkodowani nie są informowani o zasadach najmu pojazdu zastępczego, są informowani natomiast, że płaci ubezpieczyciel i w związku z tym bez analizy zaproponowanych stawek najmu następuje akceptacja umowy. W tej sytuacji to pozwany ubezpieczyciel, będący profesjonalistą winien odpowiednio zadbać o świadomość swoich klientów odnośnie konstrukcji procedury odszkodowawczej w razie doznania szkody.

Pozwany w odpowiedzi na apelację kwestionował zarzuty strony powodowej w zakresie adekwatności zastosowanej stawki najmu, jednakże stosownie do treści art.6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, iż osoba która powołuje się na przysługujące jej prawo i żąda czegoś od innej osoby zobowiązana jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. Zasada ta oznacza, iż na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (vide: m.in. uzasadnienie wyroku SN z dn. 3.X.1969 w spr. II PR 313/69 – OSNC 1970/9/147), na pozwanym zaś ciężar udowodnienia faktów niweczących to prawo. Zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten skutek, iż istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty stają się sporne i muszą zostać udowodnione. W razie zaś ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu (vide: postanowienie SN z 28.04.1978 w spr. III CRN 26/75). Zatem to pozwany zobligowany był do wykazania zawyżenia stawki najmu pojazdu zastępczego. Chociaż należy przyznać, że na rynku najmu samochodów były oferty z niższą stawką, pozwany nie wykazał obowiązku poszkodowanego do badania tychże cen.

Sąd Rejonowy, opierając się na wiadomościach specjalnych biegłego sądowego, wskazał ogólną średnią stawkę najmu pojazdów brutto w kwocie 130 zł., maksymalną w kwocie 174,46 zł., różnica między stawką średnią a najwyższą wynosiła ok 45 zł. .Natomiast odnosząc się do cen usług wypożyczalni oferujących wynajem bezgotówkowy dla poszkodowanego, tzw. „pojazdy zastępcze z OC sprawcy”, na warunkach podobnych do strony powodowej stwierdzić należy ,że wynosiły one w listopadzie 2014r. za 11 dób najmu: od 135 zł do 174,46 zł brutto za dobę (opinia biegłego R. K. k. 180), zatem różnica stanowiła kwotę około 40 zł. .Powyższe implikuje wniosek, że wynajmujący nie zastosował zawyżonej stawki, w odniesieniu do stawek średnich. W uznaniu Sądu odwoławczego, uwzględniając okoliczności przedmiotowej sprawy , stawka w kwocie 159,90 zł mieściła się w ramach średnich cen najmu pojazdu we wskazanym wyżej okresie.

Mając na uwadze całość wyżej przedstawionej argumentacji Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 §1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok zasadzając na rzecz powódek kwotę 405,90 zł, zgodnie z żądaniem pozwu.

Podstawę prawną orzeczenia o kosztach procesu za I i II instancję stanowi art. 98 k.p.c.

SSO Halina Garus SSO Zofia Wolna SSR del Paweł Ptak